

1978 annetun neuvoston direktiivin 78/659/ETY (EYVL L 222, s. 1) ja pohjaveden suojelemisesta tiettyjen vaarallisten aineiden aiheuttamalta pilaantumiselta 17 päivänä joulukuuta 1979 annetun neuvoston direktiivin 80/68/ETY (EYVL L 20, s. 43), sellaisina kuin ne ovat muutettuina eräiden ympäristöä koskevien direktiivien täytäntöönpanoon liittyvien kertomusten standardoinnista ja järjeistämistä 23.12.1991 annetulla neuvoston direktiivillä 91/692/ETY (EYVL L 377, s. 48), mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole Brysselin pääkaupunkiseudun hallintoalueen osalta säädettyssä määräjassa toimittanut näissä direktiiveissä tarkoitettuja kertomuksia, yhteisöjen tuomioistuin (kolmas jaosto), toimien kokoonpanossa: kolmannen jaoston puheenjohtajan tehtäviä hoitava C. Gulmann sekä tuomarit J.-P. Puissochet (esittelevä tuomari) ja F. Macken, julkisasiamies: C. Stix-Hackl, kirjaaja: R. Grass, on antanut 12.2.2004 tuomion, jonka tuomiolauselma on seuraava:

- 1) Belgian kuningaskunta ei ole noudattanut eräiden ympäristöä koskevien direktiivien täytäntöönpanoon liittyvien kertomusten standardoinnista ja järjeistämistä 23 päivänä joulukuuta 1991 annetun neuvoston direktiivin 91/692/ETY mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole Brysselin pääkaupunkiseudun hallintoalueen osalta säädettyssä määräjassa toimittanut komissiolle kyseisen direktiivin 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua kertomusta.
- 2) Belgian kuningaskunta veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

(¹) EYVL C 7, 11.1.2003.

B. Zaouin, L. Zaouin ja D. Zaouin, nykyisin Stain, 3.7.2003 tekemä valitus Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (ensimmäinen jaosto) asiassa T-73/03, B. Zaoui ym. vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, 23.4.2003 antamasta määräyksestä

(Asia C-288/03 P)

(2004/C 85/16)

B. Zaoui, L. Zaoui ja D. Zaoui, nykyisin Stain, ovat valittaneet 3.7.2003 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimeen Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (ensimmäinen jaosto) asiassa T-73/03, B. Zaoui ym. vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, 23.4.2003 antamasta määräyksestä. Valittajien edustajana on J. A. Buchinger.

Valittajat vaativat, että yhteisöjen tuomioistuin

- kumoaa Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 23.4.2003 antaman määräyksen
- vahvistaa, että vastaaja on vastuussa vahingosta, jonka valittajat ovat kärsineet Netanyan Park Hoteliin 27.3.2002 tehdyn attentaan takia
- velvoittaa vastaajan maksamaan seuraavat rahamäärät valittajien kärsimän vahingon takia:
  - L. Zaouille 1 000 000 euroa korvaukseksi hänen henkisestä kärsimyksestään
  - B. Zaouille 1 500 000 euroa korvaukseksi hänen henkisestä kärsimyksestään
  - D. Zaouille, nykyisin Stain,
    - 1 000 000 euroa korvauksena hänen kärsimästään henkilövahingosta
    - 2 000 000 euroa korvauksena hänen henkisestä kärsimyksestään
    - myöhemmin täsmennettävä rahamäärä hänen kärsimästään esinevahingosta
- velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut kokonaisuudessaan.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komission lainvastainen menettely eli varojen myöntäminen palestiinalaishallinnolle täysin yhteisön perusarvojen vastaisesti on suoraan myötävaikuttanut vahinkoon, jonka valittajat ovat kärsineet palestiinalaisterroristin Netanyassa (Israel) tekemän attentaan johdosta ja josta he nyt vaativat korvausta.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 111 artiklan soveltaminen oli selvästi virheellistä, sillä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tekemällä oikeudellisen virheen ja ottamalla valittajien esittämät kanneperusteet huomioon vääristyneellä tavalla katsonut, että käsiteltävänä olevassa asiassa ei ole näytetty olevan kausaaliyhteyttä ja että kanne on oikeudellisesti täysin perusteeton:

- Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hylännyt valittajien kanteen oikeudellisesti täysin perusteettomana katsoen, että yhtä niistä edellytyksistä, jotka ovat välttämättömiä, jotta komissiolle syntyisi vastuu sopimussuhteen ulkopuolista vastuuta koskevan EY 288 artiklan toisen alakohdan mukaisesti, ei näytetty käsiteltävänä olevassa asiassa, eli kausaaliyhteyttä väitetyn menettelyn ja toisaalta sen vahingon välillä, johon asiassa on vedottu.

Toisin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut, asiassa ei ole kiistetty sitä, että kyseisen toimielimen tekemän virheen ja sen vahingon välillä, johon asiassa on vedottu, on oltava suora syy-yhteys eli kausaaliyhteys, jonka osalta valittajilla on todistustaakka. Lisäksi tällä kausaaliyhteydellä tarkoitetaan vahinkoon ratkaisevasti vaikuttanutta syytä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kuitenkin sotkenut keskenään vahinkoon ratkaisevasti vaikuttaneen syy ja vahingon yksinomaisen syy. Asiassa ei nimittäin ole missään vaiheessa väitetty, että komission menettely olisi 27.3.2002 tehdyn attentaatin yksinomainen syy. Kanteessa on sitä vastoin täysin näytetty, että komission kyseinen menettely oli ratkaisevasti vaikuttanut syy. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt ilmeisen oikeudellisen virheen pyrkiessään osoittamaan, että väitetty menettely ei ollut vahingon yksinomainen syy, ja se on siten vienyt valittajilta mahdollisuuden oikeuskäsittelyyn, jossa he voisivat lainmukaisesti esittää väitteensä.

- Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ottanut valittajien esittämät kanneperusteet huomioon vääristyneellä tavalla väittäessään yhtäältä, että valittajat myöntävät, että attentaattia ei ollut rahoitettu riidanalaisilla varoilla, ja toisaalta, että valittajat eivät ole osoittaneet tai edes väittäneet, että palestiinalaisille annettava opetus riippuu yksinomaan riidanalaisista varoista, vaan että valittajat ovat tyytyneet toteamaan, että Euroopan yhteisö on palestiinalaisyhteisön suurin rahoittaja.

Gerechtshof te 's-Hertogenbosch 4.12.2003 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa M.E.A. van Hilten-van der Heijden vastaan Inspecteur van de Belastingdienst/Particulieren/Ondernemingen Buitenland te Heerlen

(Asia C-513/03)

(2004/C 85/17)

Gerechtshof te 's-Hertogenbosch, on pyytänyt 4.12.2003 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 8.12.2003, Euroopan yhteisöjen tuomioistuinta ennakkoratkaisua asiassa M.E.A. van Hilten-van der Heijden vastaan Inspecteur van de Belastingdienst/Particulieren/Ondernemingen Buitenland te Heerlen, seuraaviin kysymyksiin:

1. Onko Alankomaiden perintölain 3 §:n 1 momentti⁽¹⁾ EY 57 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu sallittu rajoitus?

2. Muodostaako Alankomaiden perintölain 3 §:n 1 momentti EY 58 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua kiellettyä keinoja mielivaltaiseen syrjintään tai pääomien liikkuvuuden peiteltyyn rajoitukseen, jos perintölain 3 §:n 1 momenttia sovelletaan jäsenvaltion ja kolmannen maan välisiin pääomaliikkeisiin, kun otetaan huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 73 d artiklasta tehty julistus, joka on hyväksytty siinä yhteydessä, kun 7.2.1992 allekirjoitettiin Euroopan unionia koskevan hallitustenvälisen konferenssin päätösasiakirja ja julistukset?

(¹) Perintövero.

Euroopan yhteisöjen komission 19.12.2003 Irlantia vastaan nostama kanne

(Asia C-532/03)

(2004/C 85/18)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 19.12.2003 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Irlantia vastaan. Kantajan asiamiehenä on K. Wiedner, avustajanaan J. E. Flynn, QC, ja prosessiosoite on Luxemburgissa.

Euroopan yhteisöjen komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1. toteaa, että Irlanti ei ole noudattanut perustamissopimuksen mukaisia velvoitteitaan, koska se on sallinut, että Dublin City Council tarjoaa kiireellisiä ambulanssipalveluja ilman, että Eastern Regional Health Authority on ennalta ilmoittanut hankinnasta julkisesti
2. velvoittaa Irlannin korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komissio katsoo, että käsiteltävänä olevassa tapauksessa Dublin City Councilin (kaupunginvaltuuston) ja Eastern Regional Health Authorityn (Itä-Irlannin terveydenhoitoviranomaisten) välisen ambulanssipalvelujen tarjoamista koskevan sopimuksen voimassaolo ilman, että hankinnasta on ennalta ilmoitettu julkisesti, rikkoo vapaata liikkuvuutta koskevia perustamissopimuksen määräyksiä (erityisesti EY 43 ja EY 49 artiklaa) ja siten yhteisön oikeuden yleisiä periaatteita (ennen kaikkea avoimuuden ja yhdenvertaisuuden tai syrjimättömyyden periaatteita), joita on noudatettava tilanteissa, joissa on sovellettava yhteisön oikeutta.